ANUL VI. - No. 13
1 Maiu 1930.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar şi în Românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Episcop Nicolae: Iubiţilor mei fii sufleteşti.
I. O. V.—Studenţimea—„Infrăţirea Românească“
„Infrăţirea Românească“: Veste bună — „Acţiunea Română“.
I. C. Cătuneanu: Citiţi şi vă luminaţi. Enciclica „Humanum genus“.
A. S. A.: Cârmăciile partidelor politice şi Basarabia.
Comunicatul A. S. C. — Iaşi şi I. O. V.
A. Ţânţăreanu: Pericolul francmasoneriei. (Memoriul U. N. S. C. R.)
Asistent: Aspecte cooperatiste.
M. Paraschivescu: Intre presă şi editură
L. A. N. C. — Roman: Apel.
I. I. Buiu: In chestia Capelei la Universitatea din Cluj.
Comunismul şi Studenţimea Română Creştină.
Dr. L. Isaicu: Drumul cel nou.
Constituirea „Uniunei Naţionale a funcţionarilor comerciali creştini din România“.
A. Ţieranu: Demnitatea naţională ultragiată.
L. A. N. C. candidează şi la Soroca.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

© BCU CLUJ

ANUL VI. — Nr. 13. Cluj, 1 Mai 1930

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

NICOLAE

Din mila lui Dumnezeu Dreptcredinciosul Episcop al Eparhiei Vadului, Feleacului şi Clujului.

Preacucernicilor Protopopi, Cucernicilor Preoţi şi tuturor Dreptcredincioşilor Creştini din reînviata Episcopie a Vadului, Feleacului şi Clujului; har şi pace dela Dumnezeu, Părintele ceresc, iar dela Noi îmbrăţişare în Domnul şi Binecuvântarea Noastră arhipăstorească.

> Bucuraţivă popoare şi vă veseliţi, astăzi ne-a vestit Ingerul Domnului: Hristos a înviat din morţi, dăruind lumii bucurie mare“.
> Stih. Invierii, gl. 2.

Iubiţilor mei fii sufleteşti!

O nespusă bucurie ne cuprinde azi — în această Sfântă şi mare zi — sufletele, la minunata veste a îngerului ceresc, prin care ni se vesteşte învierea Fiului lui Dumnezeu.

Ziua Invierii — popoarelor bucuraţi-vă, răsună din mii şi milioane de piepturi, — iar glasul bisericii ne cheamă să ne luăm şi noi partea din bucuria Invierii.

Cine nu ştie dintre noi, iubiţi creştini, că Isus Dumnezeu — a ridicat pe omul căzut în păcate, şi l-a îndrumat spre calea mântuirii, cine nu ştie despre minunile ce a făcut El petrecând — cu trupul pe pământ, cine nu s'a cutremurat, văzând cum a înviat morţii, a vindecat orbii, şi a adus alinare şi mângâiere tuturor sufletelor amărâte şi năcăjite?

Dar lumea de atunci, ca şi cea de azi, nu l-a cunoscut, nu l-a primit, nu l-a preţuit şi hulă şi ocară a secerat după binefacerile ce le-a făcut, — până la culmea păcatului, când L-au dat pierzării.

Iată însă, că Cel chinuit, Cel împuns cu sulita, Cel adăpat cu fiere, Cel răstignit, cu moarte pe moarte călcând, a ruşinat pe vrăjmaşi şi a treia zi a înviat din mormânt.

Ce bucurie pentru ucenicii împrăştiaţi în toate părţile de frica Iudeilor, ce bucurie pentru femeile mironosiţe, cari au alergat la mormânt să se roage şi să aprindă luminări, ce prilej de bucurie pentru creştinii cei buni şi drepţi, şi ce semn de groază pentru cei răi şi nemernici.

„Veniţi deci să ne închinăm Celui ce a înviat din morţi, să aducem mulţumită Celui ce ne-a slobozit din robia iadului şi ne-a dăruit viaţă şi mare milă“. (Stih. Stihoavnei, 7).

Invierea lui Hristos, a deschis o pagină nouă în istoria lumii, ea însemnează triumful luminii, al adevărului şi al dreptăţii, asupra întunerecului. Ea deschide omenirii porţile către viaţa cea adevărată, ea zdrobeşte tirănia, sugrumă păcatul egoismului şi face pe oameni aşa cum Dumnezeu a voit să fie, după chipul şi asemănarea Lui. Durere, iubiţilor mei fii sufleteşti, că se mai găsesc şi azi ţări, cârmuite de duhul Satanei.

In apropiere de hotarele ţării noastre, dincolo de Nistru, — poporul creştin al Rusilor trăeşte zile de groază şi de prăpăd.

Bisericile sunt prefăcute în localuri de petrecere, clopotele sunt topite ca să facă din ele unelte de răsboiu, icoanele cele sfinte şi scumpe, sunt aruncate şi călcate de picioarele netrebnicilor, soţii sunt transportaţi în miez de noapte dela casele lor, soţiile şi copiii rămaşi sunt ridicaţi şi duşi în altă parte a ţării, — pretutindeni numai jale, lacrimi, — durerile cele mai grozave, ca pe timpul împăraţilor păgâni, contra creştinilor. Lumea stă încremenită, dar nimeni nu pare a se împotrivi cu totdinadinsul răului şi a intra în luptă, să facă rânduială. Cazanul Satanei fierbe, copiilor li se răpesc cu forţa părinţii, rămân ai nimănui, rătăcind şi flămânzind pe drumuri, cununia, — taina legăturii sfinte, — e călcată în picioare, şi iadul s'a coborît pe pământul, unde odinioară înflorea pacea, mulţumirea şi bunăstarea.

Un bun cunoscător al stărilor nenorocite din Rusia, scrie că tiranii bolşevici au pornit să ţină prelegeri şi conferinţe împotriva dumnezeirii, în toate oraşele mai mari. După o astfel de conferinţă nebunească, rostită de unul dintre cei mai vestiţi comisari bolşevici, s'a urcat la tribună un modest preot, să-l combată. In atenţiunea mesei mulţimi întrunită în sala de conferinţă, preotul smerit a spus din baierele inimii numai aceste cuvinte de temeiu al credinţei creştine:

„INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ,“ în ale cărei pagini palpită de 6 ani sufletul curat şi viguros al studenţimei noastre, înregistrând, cu profundă indignare nemernica faptă săvârşită în ajunul Floriilor, de guvernul Maniu-Mihalache, în contra simbolului jertfei supreme şi a supremei noastre speranţe, contra invalizilor de războiu şi tineretului universitar din Capitala ţării, înfierează, împreună cu întreaga opinie publică, turpitudinea comisă de guvernul celor lipsiţi de simţ românesc, şi în acelaş timp trimite salutul ei entuziast de felicitare, studenţimii bucureştene, pentru nobila şi neînfricoşata ei atitudine, prin care a ridicat onoarea ţării încăputâ pe mâna unor politicieni cari după ce au ruinat-o, o şi dezonorează.

I. C. CĂTUNEANU

© BCU CLUJ

„Fraţilor, Hristos a înviat!“ Întreagă sala a răspuns cu entusiasm: „Adevărat, a înviat!“ Iată deci că în sufletul mulţimilor româneşti trăeşte, împotriva tuturor prigonirilor păgâneşti, sfânta credinţă mântuitoare în învierea lui Hristos.

Pe noi ne-a învrednicit Dumnezeu, să putem petrece în pace ziua Învierii, acolo nişte tirani nelegiuiţi calcă în picioare tot ce a avut poporul rusesc mai sfânt: Credinţa în Dumnezeu, şi legea este pângărită. Preoţi, episcopi, popor, femei, bărbaţi, tineri şi bătrâni sunt osândiţi la moarte.

Temniţele sunt pline de nevinovaţi, nimenea nu mai are voie să îngenunche şi să se roage, Duminicile sunt şterse şi toate sărbătorile în legătură cu viaţa lui Hristos.

Se cade deci ca noi, la acest mare praznic, să ne rugăm pentru dânşii şi să cerem cu Psalmistul: „Să se scoale Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii Lui — şi să fugă dela faţa Lui cei ce îl urăsc pe Domnul.“ (Ps. LXVIII, 1).

Să ne întoarcem cu scârbă dela cele ce se petrec acolo; şi să îmbrăţişem comorile sufleteşti, dragostea de neam şi lege, cari ne-au povăţuit până acum, ajutându-ne să ne strecurăm teferi prin toate primejdiile veacurilor de urgie.

Să facem ca strămoşii noştri. Când pornim la lucru, cu mâna să ne facem semnul sfintei Cruci, iar cu inima şi cu buzele să preamărim pe Dumnezeu. Rugăciunea noastră de seara şi dimineaţa să fie: „Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu, de cine mă voiu teme? Domnul este păzitorul vieţii mele, de cine mă voiu înfricoşa?“ (Ps. XXVI, 1—2).

Să plivim ogorul de buruiana rea din holda noastră românească, îndată ce s'ar ivi ameninţând să ne stârbească frumseţa şi curăţenia ei.

Spinii şi pălămida n'au ce căuta în ţarinile noastre, otrava învăţăturilor rătăcite să nu învenineze sufletele voastre.

Iertarea să fie cununa, cu care să ne împodobim viaţa, ziua învierii, să zicem fraţilor şi celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm chiar duşmanilor noştri, asupritorii de ieri, şi să ne înarmăm cu bunătatea, cu nădejdea şi credinţa, care ne leagă de glia stropită cu sângele şi lacrimile eroilor noştri şi să sporim moştenirea ce am cucerit-o cu jertfa atâtor vieţi tinere.

Sunt 10 ani trecuţi, de când ni s'a făcut dreptate, după care moşii şi strămoşii noştri au oftat înzadar. Suntem stăpâni pe ţara noastră, deci să înmulţim talantul şi să nu îl îngropăm în pământ.

Fiii şi fiicele noastre au toată putinţa de a creşte în şcoli, în frica Domnului, de a ajunge la slujbe înalte, de a îmbrăţişa negoţul şi meseriile, pe cari le-am nesocotit până acum în paguba noastră. *Oraşele gem şi azi de cei de alte neamuri* şi ţăranii noştri sunt şi azi tributarii lor. Noi le dăm putinţa să se aşeze şi întărească în oraşe — şi nu vrem să înţelegem, că fără carte, fără negoţ, fără meserii, vom rămânea multă vreme în robia economică şi socială, care e tot aşa de grea ca şi robia trupească, — iobăgia de odinioară.

„Să ne curăţim simţirile şi să vedem pe Hristos strălucind cu neapropiata lumină a Învierii“ (Canonul Învierii), aşa glăsueşte azi biserica.

Ce bucurie ar simţi sufletul meu de părinte, dacă credincioşii mei şi ai bisericii mele, ar fi aşteptat această mare şi sfântă zi, împăcaţi cu Dumnezeu şi cu deaproapele lor şi ar ieşi azi la ziua Învierii Domnului din sfintele locaşuri primeniţi la inimă şi curaţi la cuget, întăriţi în lege şi în Domnul, de a face binele şi a fugi de păcat!

„Doamne miluieşte-mă şi vindecă sufletul meu, că am greşit ţie“, să fie semnul pocăinţei şi al îndreptării, căci numai aşa vom înţelege taina Învierii Domnului, acest izvor nesecat de bucurie şi de mângâiere în grijele şi neajunsurile ce ne împresoară.

Să privim, cum învie de-odată cu praznicul Învierii, firea cu toate bogăţiile şi podoabele ei; dar aceste bogăţii şi podoabe ies la iveală, numai dacă au şi binecuvântarea lui Dumnezeu, cu raze de soare şi cu picuri de ploaie şi muncă statornică.

Şi învierea noastră va urma tot numai cu binecuvântarea Domnului cu raze de lumină şi căldură, cu muncă stăruitoare şi cu credinţă izbânditoare, împreunându-ne cu Hristos, rugându-L să ne fie în ajutor, să nu se depărteze dela noi, să ne însoţească în toate potecele vieţii noastre.

Munciţi deci şi rugaţi-vă, îndrăgiţi pământul care dă roade îmbelşugate şi grijiţi ca să nu treacă în mâinile streinului, pentrucă ţara este a aceluia în mâinile căruia este şi pământul. Dar să nu vă lăsaţi copleşiţi cu totul de grija cea lumească, ci să ridicaţi ochii şi spre cerul împodobit al patriei noastre desrobite, înălţind zi de zi, ceas de ceas rugăciunea ferbinte la Dumnezeul milostivirii, să verse duhul iubirii şi al dreptăţii asupra tuturor cârmuitorilor acestei ţări şi asupra tuturor cetăţenilor ei, înlăturând vrajba şi zavistia ucigătoare de suflete.

Dumnezeu, care a îngăduit Fiului Său învierea cea de a treia zi, a lăsat ca un rezultat asemănător să învie şi firea, să învie şi sufletul omenesc.

Şi în fiecare an, odată cu primăvara, care vine peste firea cea fără de simţire, vine şi învierea pentru omul înzestrat cu cuget şi simţiri creştineşti.

„Hristos a înviat!“ — „Adevărat a înviat!“ răsună azi din mii de piepturi creştineşti, — şi în toate a pătruns razele izbăvitoare ale Învierii.

Învierea să alunge, iubiţilor din sufletele noastre toată îndoiala, toată necredinţa şi toată amorţala.

Vom ruga deci „pe Cela ce s'a născut din Fecioară şi restignire a răbdat, carele cu moarte a prădat moartea, şi învierea a arătat, să nu treacă cu vederea, pe cei ce i-a zidit cu mâna Sa, şi cu iubirea Sa de oameni, neîncetat să-i lumineze şi în veci să-i mărturisească“. (Trop. născ. gl. 8).

Dorindu-Vă dela Tatăl cel ceresc tot binele, şi chemând darul de sus asupra Voastră, — sunt şi rămân al Vostru de tot binele voitor.

Cluj, la ziua Învierii Domnului anul 1930.

Cu binecuvântarea Arhierească
NICOLAE

Veste bună.

Primim la redacţie primul număr cu data de 20 Aprilie al gazetei întitulată „Acţiunea Română“, organ al tineretului L. A. N. C. Bucureşti, ce apare în fiecare săptămână, având redacţia: Bucureşti, Str. Carol No. 9. In frunte stă articolul de înaltă gândire savantă şi reculegere creştinească, semnat de profesorul universitar *Paulescu*.

Sufletul gazetei este cuprins în următoarele rânduri: *„PENTRU INCEPUT. — Când duşmanii neamului românesc, cu ajutorul forţei vizibile şi oculte caută să ne distrugă ţara moştenită dela părinţi, cari au apărat-o cu sângele lor; când tot ce-i sfânt este batjocorit; când tot ce dăinuieşte prin puterea tradiţiei noastre româneşti este nesocotit, noi ridicăm un steag pe care*

© BCU CLUJ

stă scris: *CHRISTOS, REGELE, NAŢIUNEA.*

„Inspiraţi din concepţia spiritualistă a Creştinismului şi considerând Monarchia, drept cea mai perfectă formă de conducere a unui popor, vom privi totd'auna Naţiunea în totalitatea ei şi nici odată în interesele partizanilor.

„Vom combate cu toată energia curentele moderne, cari vin astăzi să înece tot ce este românesc; vom combate democraţia, considerând-o ca o formă hipocrită de introducere în domeniul comunismului anarhic.

„Tinerimei române, căreia i-se pregăteşte cel mai negru viitor, îi revine sarcina de a face ca această ţară să fie iarăşi românească.

„Fie această gazetă strigătul de românească redeşteptare, care să dea generaţiei noastre energie de fier şi voinţă nestrămutată de a înălţa pe culmile de glorie steagul virtuţei străbune".

Pentru preoţimea, care face diplomaţie faţa de lupta tineretului L. A. N. C., reproducem următoarele rânduri dintr'un articol semnat de diaconul *I. Popescu-Mozăceni.* Scuturaţi-vă de indiferenţa şi patimi mărunte, d-lor preoţi, şi ascultaţi glasul celui ce şi-a închinat viaţa Altarului:

„Lupta pe care o ducem noi se ştie care este: apărarea religiei creştine şi a pământului strămoşesc. Cum se face că această mişcare în loc să fie încurajată oficial chiar de biserică, pentru-că o apără, este bârfită cu nesocotinţă? Ştim de altfel că demoni ce mişună destui chiar prin biserică se opun la aceasta. Dar vom strivi cu puterea Crucii Mântuitoare.

„Episcopi şi preoţi, ce mai aveţi un suflet neîntinat în vre-o cloacă politică de partid, daţi-ne ajutorul; şi Satan cu fiii săi vor fi striviţi sub faţa Crucii isbăvitoare. Nu ne veţi da? Veţi pieri ca episcopii şi preoţii ruşi sub spada ucigătoare a fiilor lui Izrael. Şi va fi zadarnic plânsul şi tânguirea pe ruini".

Cu aceste promisiuni înviorătoare, intră în lupta sfântă pentru Neam şi Rege gazeta tineretului L. A. N. C. din Capitala României. Ii dorim viaţa lungă: de isbândă suntem siguri.

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ.

Cetiţi Infrăţirea Românească

Citiţi şi vă luminaţi.

Citiţi documentul de mai jos, domnilor, cari din şcoală aţi aflat că în *Roma* s'a continuat nu numai tradiţia de prestigiu imperial în persoana Papilor, ci şi cultura clasică, salvată, ca într'o vatră de foc nestins, în vremea când furtuna năvălirilor barbare şi ignoranţa evului mediu întinseseră întunericul şi asprimea primitivă peste toată faţa Europei.

Citiţi documentul de mai jos, mai ales d-voastră domnilor, cari, în afară de legăturile intelectuale ce apropie de Roma pe orice om cult, mai aveţi şi contactul intim sufletesc cu *„Cetatea Vaticanului"*, prin religia catolică.

Citiţi documentul de mai jos, mai ales d-voastră domnilor consângeni, cari *„uniţi"* cu Roma în credinţă, nu numai că trebue să apreciaţi adevărul incontestabil rostit *ex cathedra*, dela înălţimea locului unde a fost răstignit Sfântul Petru, dar aţi contractat şi datoria morală de a urma cuvântul Vaticanului impunându-i respectul cu orice prilej.

Acest cuvânt al Vaticanului a fost rostit solemn, sub forma de enciclică, adresată *urbi et orbi*, către sfârşitul secolului trecut, de unul din cei mai luminaţi Papi din câţi au păstorit lumea catolică, de acel *Pontifex într'adevăr maximus*, prin vasta lui cultură, prin excelentul său simţ diplomatic, prin impunătoarea lui personalitate morală: *Papa Leon XIII.* Simţul său diplomatic, a cărui superioritate *Bismark* a avut ocazia să o constate în aşa numitul *„Kulturkampf"* nu l-a oprit să denunţe lumii primejdia Francmasoneriei şi să îndemne toată lumea catolică a-şi da silinţele să stârpească *„această ciumă necurată ce se strecoară prin toate vinele societăţii"*. Era Sfântul Părinte prea adânc pătruns de misiunea lui morală, spre a face transacţia între diplomaţie şi adevăr; şi era prea cult spre a nu descoperi, magistral şi definitiv, toată adâncimea perversă şi primejdioasă a sectei scelerate, combătută de predecesorii săi încă din anul 1738.

Din enciclia intitulată *„Humanum genus* [1]) din *1884*, reproduc anul *1884.* câteva fragmente. Citiţi şi vă luminaţi:

(Pag. 19). *„In neadormita lor îngrijire pentru mântuirea poporului creştin, Predecesorii Noştri, Pontificii Romani cunoscură îndată cine era acest vrăjmaş atât de capital care se ivia din întunerecul unei ascunse conspiraţiuni, şi ceeace dânsul voia. Prevăzând deci viitorul, ei deteră suveranilor şi popoarelor, semnul de alarmă, ca nu cumva să fie apucaţi fără de veste, prin cursele şi meşteşugurile pregătite împotriva lor. Intâia arătare a primejdiei s'a făcut de* Clement XII [2]), *în anul 1738, iar Constituţiunea acestui Papă fu întărită şi reînoită de* Benedict XIV [3]). Piu VII *se luă dupăurmele amânduror* [4]) *şi* Leon XII, *cuprinzând în Constituţiunea Apostolică* Quo graviora *toate actele şi hotărîrile Pontificilor precedenţi asupra acestei materii, le primi şi le întări pentru totdeauna.* Piu VIII, Grigorie XVI [5]) *şi, în mai multe rânduri,* Piu IX [6]) *au vorbit în acelaş sens.*

„Fiind că scopul şi firea sectei Francmasonice fuseseră pe deplin cunoscute, prin semne învederate, ale faptelor ei, prin procese formale, prin aducerea la lumină a legilor ei, a riturilor şi a tâlcuirilor cărora mai multe ori se adăogiseră chiar mărturiile adepţilor, acest Scaun Apostolic a denunţat lumii că secta Francmasonilor, întemeiată fără nici un drept omenesc şi dumnezeesc, este vătămătoare creştinismului, nu mai puţin decât statului: şi a oprit şi poruncit, sub pedepsele cele mai mari cu care obicinueşte Biserica de a lovi pe vinovaţi, ca nimeni să nu intre în această societate. Intărâtaţi de aceste măsuri, şi crezând de a putea, prin dispreţ şi prin defăimare, să scape de puterea acelor hotărîri sau să le micşoreze, secretarii (oamenii sectei secrete N. R.) învinovăţiră pe Papii cari le decretaseră, când, că hotărîseră nişte lucruri nedrepte, când că trecuseră peste marginile cuvenite. Astfel ei se siliră de a ocoli şi de a zădărnici autoritatea şi gravitatea Constituţiunilor Apostolice ale lui Clement XII, Benedict XIV, Piu VII, *şi* Piu IX. *Cu toate acestea n'au lip-*

[1]) Vezi traducerea în româneşte, făcută de Episcopul *Nicolae Iosif Camilli* şi însoţită de o epistolă pastorală către credincioşii catolici din Moldova, într'o broşură de 40 pagini, din

[2]) cf. enciclia *In eminenti.*
[3]) prin enciclica *Providas.*
[4]) cf. enciclica *Ecclesiam.*
[5]) enciclica *Mirari vos.*
[6]) cf. enciclica *Multiplices inter se.*

© BCU CLUJ

sit, chiar în acea societate, unii care au mărturisit, deşi fără voie, că, plecând din punctul de vedere al învăţăturii şi al disciplinei catolice, Pontificii romani urmaseră după tot dreptul. Acestei mărturisiri trebue a mai adăogi consimţământul unui număr oare-care de suverani şi de capi ai statelor cari avură grija, sau dē a denunţa societatea Francmasonilor, Scaunului Apostolic, sau de a o osândi ei înşi-şi, ca un ce primejdios, aducând legi împotrivă-i, precum s'a făcut în Olanda, în Austria, în Elveţia, în Spania în Bavaria, în Savoia şi în alte părţi ale Italiei.

„Dar mai pre sus de toate este de însemnat, că întâmplările au desvinovăţia purtarea cea înţeleaptă a Predecesorilor Noştri. Căci grija lor cea prevăzătoare şi părintească, nu avu, nici pretutindenea, nici totdeauna, sfârşitul dorit, fie din pricina prefăcătoriei şi vicleniei secretarilor, fie din pricina uşurinţei nesocotite a acelora cari ar fi avut interesul cel mai mare de a o priveghia mai de aproape. Urmarea a fost că, într'un veac şi jumătate, secta Francmasonilor a făcut înaintări necrezute. Intrebuinţând totodată cutezarea şi şiretenia, ea a năpădit în toate gradele ierarhiei sociale, şi a început a câştiga atâta putere, încât părea a domni aproape în deosebite state. Din această întindere atât de grabnică şi de înfricoşată, au urmat anume pentru Biserică, pentru autoritatea suveranilor şi pentru binele public, acele rele, pe care Predecesorii Noştri le prevăzuseră mai de mult, deoarece lucrurile au ajuns, până a justifica pentru viitor temerile cele mai serioase, nu tocmai în privinţa Bisericii, ale cărei temelii nu pot fi sguduite de feliu prin încercările oamenilor, ci în privinţa Statelor unde a devenit prea covârşitoare înrâurirea sectei de care vorbim, sau a altor secte ce-i seamănă şi care conlucrează cu dânsa, şi sunt de dânsa atârnate.

(Pag. 21). *„Din pricinile acestea, de abia pusesem, Noi, mâna pe cârma Bisericii, am văzut şi am simţit pe deplin cât trebuia să ne împotrivim unui rău atât de mare, şi să-i împotrivim, întru cât e cu putinţă, autoritatea noastră. Folosindu-ne de orice bun prilej, Noi am urmărit învăţăturile cele mai însemnate, asupra cărora părea a fi înrâurit mai mult întreutăţirea ideilor Francmasonice. Astfel în Enciclica Noastră* Quod Apostolici muneris, *Noi ne-am silit de a combate monstruozităţile Socialiştilor şi ale comuniştilor. In cealaltă Enciclică a Noastră* Arcanum *ne-am îngrijit de a apare şi de a deslusi noţiunea cea adevărată şi autentică a societăţii casnice, al cărei izvor şi început este căsătoria. Pe lângă acesta, în Enciclica* Diuturnum *Noi am propus, după principiile înţelepciunii creştine, firea puterii politice, şi am arătat minunata ei unire cu ordinea naturii, precum şi cu binele popoarelor şi al Suveranilor. Astăzi, după pilda Predecesorilor Noştri, am hotărît de a ne îndrepta cu dinadinsul luarea aminte, asupra societăţii însaşi, Francmasonice, asupra tendinţelor şi faptelor sale, ca să punem mai mult la iveală puterea sa răufăcătoare, şi să oprim lăţirea unei ciume nenorocite.*

„Felurite sunt sectele oamenilor care, deşi n'au aceleaşi rituri, aceeaş formă şi origina aceeaş, totuşi fiind unite între ele prin împărtăşirea aceluiaş scop şi prin asemănarea principiilor, în fiinţă, se potrivesc cu Francmasoneria, ce este ca un centru din care toate pleacă şi în care se întorc. Şi deşi astăzi ele nu arată de a voi să rămână ascunse, şi ţin adunări ziua 'n amiaza mare şi faţă cu toată lumea, avându-şi chiar jurnalele lor, totuşi, dacă ne uităm până în fondul lucrurilor, vedem prea bine că ele păstrează firea şi obiceiul societăţilor ascunse. Căci la ele se află mai multe feluri de taine, pe care legile lor le opresc, cu cea mai mare îngrijire, de a le descoperi, nu numai persoanelor străine, ci încă unui număr însemnat din adepţii lor: aşa de pildă, sfaturile din lăuntru şi cele din urmă, capii cei mai mari ai sectelor [7])*... nişte întruniri mai ascunse şi interioare, de asemenea şi măsurile luate şi în ce chip, prin ce mijloace se vor îndeplini. Contribue de minune la aceasta, împărţirea făcută, între asociaţi, a drepturilor, a funcţiunilor şi a însărcinărilor, deosebirea ierarhică a rândurilor şi a gradelor, făcută în modul cel mai nimerit, şi disciplina cea straşnică, căreia toţi, sunt supuşi. Candidaţii trebuie să făgăduiască, ba chiar să jure, de a nu descoperi niciodată şi nici într'un chip numele asociaţilor, semnele şi învăţăturile societăţii. Astfel sub nişte înfăţişări înşelătoare şi întrebuinţând totdeauna prefecătoria, precum odinioară făcuseră Manicheii, Francmasonii nu cruţă nici o osteneală pentru a se ascunde şi pentru a nu avea alţi martori decât numai pe ai lor. Căutând ei, de a nu arăta niciodată ceeace sunt, ei joacă rolul de prieteni ai literaturii sau de înţelepţi întruniţi pentru a cultiva ştiinţele. Nu vorbesc decât de râvna lor pentru înaintarea civilizaţiunii, de iubirea lor pentru poporul de jos. Auzindu-i pe ei, unica lor ţintă ar fi de a îmbunătăţi soarta mulţimii şi de a întinde la un număr mai mare de oameni foloasele vieţii civile; care intenţiuni chiar de-ar fi adevărate, nu sunt decât o parte din scopurile lor. Afară de acestea, ceice sunt înscrişi, trebue să făgăduiască o supunere oarbă şi desăvârşită la poruncile capilor, trebue să se arate gata de a îndeplini poruncile acestea la cea mai scurtă înştiinţare, la cel mai mic semn, supunându-se de mai înainte, dacă ar face altfel, la pedeapsa cea mai cumplită şi la moartea însăşi. Aşa, nu e lucru rar să fie pedepsiţi cu moartea aceia dintre ei cari sunt judecaţi sau de a fi dat pe faţă învăţăturile tainice ale societăţii, sau de a se fi împotrivit poruncilor şi aceasta se săvârşeşte cu atâta îndrăzneală şi dibăcie, încât, cele mai multe ori, ucigaşul scapă de urmăririle şi răzbunarea justiţiei. Acum, a se preface necontenit şi a se ascunde în întunerec, a-i lănţui pe oameni ca pe nişte robi cu legămintele cele mai tari pentru un scop necunoscut de dânşii, a întrebuinţa la orice fărădelege aceste unelte ale unei voinţi străine, a înarma pentru omor nişte mâni al căror ajutor este încredinţat prin nepedepsirea crimei: este o cruzime pe care firea însăşi a lucrurilor, n'o poate îngădui. Raţiunea şi adevărul ne dovedesc deci, că societatea, despre care vorbim,* se împotriveşte dreptăţii şi onestităţii naturale.

Pag. 31). *„Din cele ce le-am zis pe scurt, se vede destul de lămurit, ce este secta Francmasonilor, şi care e ţinta ei. Dogmele lor principale se împotrivesc atât de tare şi atât de învederat minţii omeneşti; încât nimic mai întreutăţit nu se poate închipui. A voi să se nimicească religiunea şi Biserica întemeiată pe însuşi Dumnezeu şi încredinţată de-o ocrotire neperitoare, pentru a restatornici, după optsprezece veacuri, moravurile şi aşezămintele păgânilor, este o nebunie foarte mare şi o nelegiuire prea cutezătoare. Insă nu e mai puţin îngrozitor sau mai uşor de suferit de a vedea respingându-se binefacerile câştigate prin bunătatea lui Isus Christos nu numai indivizilor, dar şi oamenilor*

[7]) Lipseşte un rând.

© BCU CLUJ

uniţi în familii şi naţiuni, binefaceri care, după mărturisirea însăşi a vrăjmaşilor, sunt foarte mari. Intr'un scop atât de smintit şi criminal, pare a se putea recunoaşte ura cea nestânsă şi pofta de răzbunare, de care satana este însufleţit împotriva lui Isus Christos. De asemenea, scopul celalalt, pentru care Francmasonii îşi dau atâta osteneală de a nimici anume temeliile cele mai de căpetenie ale dreptăţii şi ale moralităţii, şi de a se face ajutătorii acelora cari ar voi să le fie iertat a face toate câte le poftesc, după obiceiul dobitoacelor, nu este alta decât a prăvăli în prăpastie neamul omenesc, *în chipul cel mai ruşinos şi necinstit. Răul se face şi mai mare prin primejdia ce ameninţă atât societatea casnică, cât şi cea civilă.*

(Pag. 36). *„Pe Voi însă, Venerabililor Fraţi, Vă rugăm şi Vă cerem cu stăruinţă, ca împreunând munca voastră cu a Noastră, să întrebuinţaţi toate silinţele,* pentru a stârpi această ciumă necurată, ce se strecoară prin toate vinele societăţii. *Voi trebue să apăraţi slava lui Dumnezeu şi mântuirea aproapelui: care scopuri avându-le înaintea ochilor în această luptă, nici inimoşia, nici puterile nu Vă vor lipsi. Va atârna dela înţelepciunea voastră să judecaţi, prin cari mijloace, mai cu seamă, se pot birui împotrivirile şi piedicele. Insă se cuvine auctorităţii dregătoriei Noastre, ca Noi înşine să arătăm câteva mijloace potrivite.* Mai întâi de toate trebue a scoate Francmasonilor masca, şi a arăta ceeace sunt în adevăr, *trebue a învăţa poporul, prin predici, şi chiar prin Epistole Pastorale, făcute spre acest scop, care sunt meşteşugurile unor acestfel de societăţi pentru a-i trage la sine, care este răutatea învăţăturilor, şi uriciunea faptelor lor. Precum au hotărît mai de multe ori Predecesorii Noştri, nimeni să nu creadă că-i este iertat, de a se înscrie în secta Francmasonilor, dacă religiunea catolică şi mântuirea sa îi este atât de scumpă, pe cât ar trebui să-i fie. Să nu înşele pe nimeni onestitatea prefăcută, căci vre-unora li s'ar putea pare, că Francmasonii nu cer nimic, ce s'ar împotrivi făţiş religiunii şi sfinţeniei moravurilor, dar fiindcă scopul şi firea sectei sunt de tot rele, este drept să nu fie iertat a se uni cu dânşii sau a-i ajutora în vre-un chip".*

Inalţii Prelaţi uniţi şi cu toţi preoţii români de aceeaş confesiune nu pot nici ignora, nici nesocoti cuvântul *infailibil,* — pentrucă este rostit, *„ex cathedra"* — al Papei Leon XIII.

Aşa fiind, întreb respectuos, dar precis: cum se împacă îndatorirea de a urma cuvântul Părintelui sufletesc del aRoma, cu fapta indiscutabilă de a fi promovat din răsputeri venirea la putere şi de a mai sprijini actualmente guvernul Maniu, întesat de francmasoni?

Blajul, din a cărui bibliotecă metropolitană am împrumutat traducerea enciclicei *Humanum genus,* are cuvântul.

Şi nu poate tăcea, decât în propriul său detriment moral.

I. C. CĂTUNEANU

Cârmăciile partidelor politice.

S'au scurs dela *„Unirea cea Mare"* — plini de rele — doisprezece ani.

Orice om, cu o minte cât de îngustă, poate vedea că răul a crescut din ce în ce şi astăzi în al doisprezecelea an ne găsim la culmea lui. Această stare nu-i decât efectul unei cauze, numai şi numai a politicianismului. Această slăbiciune a făcut loc străinilor să lupte pentru destrămarea şi nimicirea neamului şi statului român. Să privim cu ochi obiectivi: Situaţia în care ne găsim e mai mult decât îngrijorătoare. De ce ne irosim puterile în frământări lăuntrice!? Ori nu cumva am uitat că suntem înconjuraţi de duşmani. Atât cel din afară, cât mai mult cel dinăuntru, ne sapă şi ne pregăteşte streangul pentru gâtuire. Aceşti duşmani lăuntrici de cari trebue să ne desbarăm cât de curând, pentru ca să ne putem păstra ca neam, sunt Jidanii şi deavoleasca lor asociaţie ocultă, „francmasoneria".

Aceşti paraziţi,—că Jidanii sunt un element parazitar, corupător şi destructibil, este incontestabil, — s'au înmulţit mai cu seamă după războiu şi se găsesc în număr mare în provinciile alipite. Una din aceste provincii, care suferă de această pecingine împănată cu misiţi şi samsari, încurajaţi de oamenii partidelor, speculată de talmudul perciunat, este biata *BASARABIE,* pământul apărat de braţul lui *Ştefan,* ajuns feuda lui *Stere,* sub administraţia lui *Ziepstein.*

Nici o parte a ţării nu suferă mai mult urmările misitismului, speculaţiei politicianiste şi nici una nu e suptă până la sânge de lipitorile jidane, ca Basarabia.

In voie aici perciunaţii aplică scârbosul lor talmud diabolic, exploatând populaţia românească şi munca braţelor ei.

Odată cu revoluţia bolşevică — opera lor —, odată cu isbucnirea vulcanului comunist, toată lepra şi toată păduchelniţa perciunată, a dat năvală împânzind oraşele şi satele codrenilor, aducând cu sine, pe lângă legea lor soioasă şi cârlionţată, toată corupţia bolşevică, tot ce în Rusia era mai stricat şi pervers. Cum au venit, cum s'au bucurat de ospitalitatea, nu atât a Românului cât a partidelor politice, având grijă de ei, ca un tutore de copiii minori, — ca în voie să-şi desfăşoare activitatea drăcească a legii lor. Şi-au jucat mendrele în pământul „Basarabilor" aşa cum au voit, fără ca un partid politic, din cele perindate la cârmă, să fi luat o cât de mică măsură de stagnare a jafurilor şi speculaţiilor talmudistice. Ba din contră, cu venirea la „putere" a fiecărui partid hămesit după „ciolan", Jidanii au găsit în el un nou protector şi mai ca cel trecut.

Acest fapt îl dovedesc trecutele cârmăcii şi crescânda înmulţire de jafuri şi excrocherii comise de această pecingine hidoasă.

Astăzi mai mult ca oricând, mai mult ca sub orice guvernare de partid politic, Jidanii se lăfăesc şi ne beştelesc în casa noastră cum le vine gust şi poftă. Aceiaşi musafiri obraznici, s'au întins la caşcaval, vrând să se facă stăpâni pe orice bun al nostru.

Mănâncă dintr'un blid cu politicianii, cari au în mână banul ţării, banul muncitorului câştigat cu atâta osteneală prin munca braţelor pârlite de soare şi prin mila „Celui de Sus".

Mai mult ca orice guvern, naţional-ţărăniştii, „lupii în pielea oilor", prin fiscalitatea virgilo-madgeară, au ruinat complect gospodăria Românului, aducându-l la sapă de lemn. Anul trecut — în Basarabia — când populaţia gemea de foame, naţional-ţărăniştii, prin omul lor de încredere, — jupân Stere —, au adus porumb mucegăit despre care bieţii oameni spun că „nici caii nu-l mâncau". Le-a adus grâu, orz de sămănat (la kgram), cu nisip şi pământ, pe preţuri ridicole, iar acum le cere să plătească,

© BCU CLUJ

mucegaiul, ciuperca adusă de Jidanii lui Stere. Le-a dat porumb bun de lepădat şi acum le cere şi le bate toba să-l plătească, acum când preţurile nu sunt decât o bătaie de joc.

S'au dus boii dracului şi nu mai are mult nici stăpânul până să-i urmeze! Cu patru cinci puduri nu poate plăti unul ciupercat de an. Ori o fi făcut acest om de patru cinci ori mai mult ca an. Nu se ţine seamă. „Plăteşte şi atâta tot, că de nu — nu ştiu ce vom face din tine". Omul vinde ce are, că-i ia straele.

Il vinde — cui? Jidanului, căci el îl poate cumpăra. Il strânge în magaziile portului Chilia ca mai târziu să-l înapoeze celui dela care l-a cumpărat, pe un preţ întreit. Un schimb de boabe, cu şanse băneşti, pentru Jidani.

Uniţi cu politicianii, Jidanii învârtesc şurubul comerţului de cereale, admirabil, dar atât până se vor vedea stăpâni pe situaţie, că atunci le fac vânt de petrecanie şi lor, acestor becisnici cari servesc ca mijloace în atingerea scopului predicat de talmudul jidovesc.

Bune unelte!!! Şi cine oare sunt de vină, că în timpul de faţă ne găsim în această stare?... nu jidăniţii? nu politicianii uniţi cu misiţii? nu Stere înfrăţit cu Zipstein, să stoarcă Basarabia, să anihileze orice bun simţ în Românii de aici? Cine tolerează în funcţia „Siguranţei generale" oameni de teapa lui *Tibacov*, şi cine înlocuieşte şi concediază oamenii cinstiţi şi muncitori, nu domnii cârmaci?

Ba politicianii au mers mai departe compătimind această zevzecă rasă: „Săracii, bieţii Evrei, de ce n'ar trăi şi ei, de ce n'ar avea şi ei pământ" şi astăzi usturoiaţii se văd stăpâni pe pământul strămoşilor noştri, apărat de Români şi tradat de ei!!... Cine le-a dat? Nu partidele politice? dându-le voe să-şi ridice şi monumente, că s'au jertfit şi luptat pentru întregirea neamului?! Ba, mai acum o lună de zile la „Cameră" a fost interpelat dl Ministru a Şcoalelor: ce-i cu Şcoala normală de înv. jidani, la care întrebare d-l Costăchescu a răspuns: să vadă ce se va zice în „consiliul de miniştri". Jidanii învăţători!!... Apoi atât ne mai trebue să ne ducem pe copcă.

Mă întreb, dacă poate fi vre-o ocară mai mare ca aceasta!! Ce ziceţi „domnilor dela putere", ce staţi de plimbat, prin sanatoriile apusului, pe spinarea acestui oropsit popor?

Şi-au ridicat „Iuzii" monumente, să arate străinilor că s'au luptat? Ei au luptat, sau ne-au tradat?

Blestemaţi sunt toţi acei ce au luat parte şi au încuviinţat ceremonia lor.

Şi cine a îngăduit asemenea ruşine, dacă nu guvernul Maniu—Mihalache, cu vederi democrato-umanitariste? Ce-aţi făcut din această ţară?, câmpul de exploatare şi râs al străinilor!? N'aţi făcut nimic pentru ceice v'au cocoţat sus. Nimic pentru ţară, totul pentru voi şi Jidani. Aţi adus desbinarea în sufletele Românilor, aţi adus ruina şi aţi vârât sărăcia în casa ţăranului, ce vă hrăneşte. Ţara v'a dat încrederea şi acum le-aţi întors spatele. Nimic bun, totul rău. Toate relele, ce pot duce un popor, un stat, spre nimicire, asta aţi adus.

Cu dv. s'a dovedit pe deplin că democraţia — mai ales la noi — nu-i compatibilă de creaţie.

Aceasta-i procopseala, cu care ne-a blagoslovit politica partidelor. Astea sunt roadele politicii celor doisprezece ani de cârmăcie a partidelor, astea sunt minciunile demagogilor politici, rezultatele făgăduelilor politicianilor masoni — fericirea fiscală virgilo-madgeară şi ploaia de legi puse la dosar şi pe lângă altele, şi acţiunea de a ni-i sui pe Jidani în cap, de a-i face stăpâni în casa noastră.

Mă întreb şi de activitatea înfocatului patriot, părinte al Basarabiei, jupân Stere, ce-a făcut pentru ţara Voevozilor Moldovei? Ce a făcut alarmistul musiu-mason-trădător Stere, pentru această provincie? ... Ne-a recomandat pe amicul samsar Zipstein ca administrator al feudei sale. Fără ca să lungesc vorba, spun că ne putem dispensa de aşa tipuri, ca al simpaticului Zipstein şi chiar ca al drăguţului Stere, precum ne putem dispensa — fără a ne pricinui daune şi de toţi cei ce vor să-l urmeze.

! ! ! Mă mir, de ce atâta discuţie în jurul acestui nume terfelit al ingratei şi scârboasei persoane ce reprezintă. Imi pare că i se face prea mare cinste! Mă obţin de a-i acorda atâta onoare — spre prestigiul acestei reviste — acestui jupân vecin de celulă cu Lenin „paşă al bolşevismului". Mă întreb şi mă mir cum putem ţine în casa noastră aceşti „terchea-berchea", ce susţin în parlament interesele comuniştilor — Jidanilor — ce ne pregătesc streangul.

Acei ce au reacţionat la timp, dându-şi seama în ce ape ne scăldăm, sunt cei cu organizaţia L. A. N. C., cu deviza conservatoare de naţii, „Hristos, Regele Naţiunea", dorind „România a Românilor".

E timpul să ne desmeticim toţi cei ce simţim româneşte şi să reacţionăm, sprijinind L. A. N. C.

A. S. A.
Invăţător
— *Basarabia.* —

„AsociaţiaStudenţilor Creştini" dela Universitatea din Iaşi.

Comunicat

Ruşine ne mai pomenită s'a abătut asupra Ţării noastre. Cei ce — pe lângă sutele de mii de morţi — au făurit cu jertfă nemăsurată România Mare, cei ce şi-au lăsat mâinile şi picioarele pe câmpul de onoare, pradă corbilor, cei ce şi-au perdut vederea apărând Ţara şi neamul, au fost crunt loviţi de arma românească pe care au purtat-o cu atâta vitejia în faţa hoardelor duşmane. A curs sângele martirilor Neamului şi ei în neputinţa lor plâng lacrimi cu sânge pe mormintele eroilor mai fericiţi decât ei, cari au scăpat cel puţin sub pământ de această ruşine.

Nu plângeţi eroi! E săptămâna patimilor! Aţi pătimit şi pătimiţi şi voi! Dar vine învierea, Sfânta Inviere. Veţi învia şi voi la o nouă viaţă, pe care o veţi croi tot voi împreună cu noi, studenţimea română creştină.

Simţim durerea şi ruşinea voastră şi noi şi în sufletele noastre clocoteşte revolta cea mai puternică şi înfierăm acţiunea criminală a celor vinovaţi, cari v'au prădat drepturile voastre lăsându-vă muritori de foame. Aveţi jurământul nostru că suntem alături de voi şi că vă vom apăra.

Iar vouă, colegi studenţi, ce aţi avut fericirea să apăraţi pe eroii noştri, vă trimitem felicitări frăţeşti. Suntem cu voi şi ne mândrim cu acţiunea voastră.

Preşedinte :
NICU N. PETRAŞCU.

Secretar general:
ILIE OLTEANU.

Români !

Dacă voiţi să vă luminaţi asupra primejdiei franc-masonice, citiţi

„Buletinul „ANTI-JUDEO-MASONIC"

Organ al institutului de cercetări judeo-masonice.

Str. CAROL Nr. 9 — BUCUREŞTII.

© BCU CLUJ

Memoriul U. N. S. C. R.

Pericolul francmasoneriei în România-Mare

După opt ani de activitate în cadrul ideii naţionale, U. N. S. C. R. constată astăzi că orice încercare de regenerare morală a societăţii noastre, se izbeşte de zidul puternic al asociaţiilor secrete francmasonice, care conduc din umbră întreaga viaţă politică.

Intr'adevăr, francmasoneria, solidară cu toţi duşmanii neamului românesc şi ai omenirii întregi, sapă adânc la temelia organizaţiei noastre de stat, în scopul precis de a distruge barierele naturale ale naţiunilor, şi a întrona pe ruinile acestora un imperialism, pe care faptele ni-l arată de esenţă *pur iudaică*. Acest scop este astăzi cu prisosinţă dovedit, graţie revoluţiilor cari au sguduit lumea întreagă, în urma războiului celui mare şi au condus la prăbuşire cele mai puternice monarhii, revoluţii pregătite şi conduse de forţele oculte ale francmasoneriei.

Fără o reacţie puternică din partea noastră nu va întârzia ceasul când statul nostru va avea aceeaş soartă.

Prin filosofia ei, francmasoneria, luptă împotriva principiului care a menţinut unitatea noastră pe acest pământ mii de ani, cu toată vitregia vremurilor, şi care constitue piatra de bază a întregii civilizaţii actuale, împotriva *creştinismului*.

Prin falsa sa democraţie, prin falsa interpretare a ideii de libertate, conduce la politicianismul parazitar şi neputincios, una din cele mai mari piedici în desvoltarea normală a statului.

Prin umanitarismul şi internaţionalismul său tinde la distrugerea sentimentului naţional şi anarhia socială.

Prin pacifismul şi antimilitarismul său tinde la distrugerea puterii statului, reprezentată prin armată.

Prin ura formidabilă ce o animă împotriva regilor, prin republicanismul şi revoluţionismul său, tinde la răsturnarea Monarhiei noastre la distrugerea întregului patrimoniu de tradiţii care solidarizează toate generaţiile trecute într'un tot organic constituind caracterul nostru etnic.

Prin captarea şi aservirea tuturor celor cari conduc partidele politice, dă o falsă îndrumare desvoltării statului, conducându-l la decadenţă.

Prin pătrunderea ei între funcţionari, în magistratură şi armată, conduce la distrugerea autorităţii şi independenţii statului, substituind ierarhiei acestuia o ierarhie ocultă, sub ordinele şi influenţa directă a francmasoneriei internaţionale, fără patrie şi fără Dumnezeu.

In urma perchiziţiei, operată de către studenţi; la sediul Lojii „*Marele Orient*" dela Bucureşti, dovada a fost făcută deplin, că toate societăţile masonice din România, criate din ordinul Lojelor din Rusia dela 1919, New-York, sau „Marele Orient" francez, sunt sub dependenţa lor şi primesc în prezent *ordine* dela Paris, Geneva, New-York, Budapesta, Berlin, sau Moscova şi fac *spionaj* în folosul aceloraşi centre.

In lumina acestor adevăruri, îndeajuns dovedite, U. N. S. C. R., hotărîtă să lupte până la completa desfiinţare a fr.:. mas.:., semnalează întregului popor românesc pericolul ce ne ameninţă şi cere guvernanţilor să ia măsuri cu un ceas mai devreme.

Intru nimic nu-şi poate găsi justificarea existenţei tăinuită, sau secretul lucrărilor unei societăţi, într'o ţară liberă, sub un regim de libertate.

In interesul acestei libertăţi, se impune desfiinţarea societăţilor secrete. A admite lojelor masonice privilegiul de a se sustrage controlului public, de-a întinde asupra ţării întregi o reţea nevăzută, în care sunt prinse toate organele vitale ale statului, de a se substitui autorităţii acestuia, constitue cel mai monstruos atentat la libertatea şi la suveranitatea statului.

Pentru garantarea libertăţii, şi nu ca o restricţie a ei, guvernul este dator să oblige societăţile francmasonice să lucreze la lumina zilei, dacă scopul lor nu este în contradicţie cu legile ţării; să impună publicitatea şedinţelor, controlul *efectiv* al statului asupra lucrărilor, listelor de membri, statute şi regulamente.

Pentru garantarea independenţei şi suveranităţii statului guvernul e dator să interzică tuturor acelora cari deţin o parte din această suveranitate, magistraţi, funcţionari, militari, etc., de a fi membri ai societăţilor francmasonice, înlăturând astfel influenţa nefastă asupra conducerii statului, a unor puteri străine, cu scopuri tăinuite.

In caz când acest strigăt de alarmă nu va avea, acolo unde trebue, ecoul dorit, studenţimea română creştină va şti să găsească mijloacele necesare pentru a extirpa acest rău, care pune în primejdie existenţa statului Român, naţional şi creştin.

A. TÂNTĂREANU,
Delegat al Comitetului Executiv al U. N. S. C. R. cu studiul PROBLEMEI FRANCMASONICE
— Bucureşti. —

Aspecte cooperatiste.

Sărbătorirea unei recolte culese depe ogorul cooperaţiei ardelene

Duminică, 6 Aprilie a. c. s'au ţinut într'o atmosferă înălţătoare adunările generale pentru aprobarea bilanţului 1929 ale cooperativei de producţie şi consum „*Bologana*" şi băncii populare „*Grădiştea*", ambele din comuna *Bologa*, judeţul *Cluj*.

Infiinţată la 10 Iulie 1921 de 51 societari, cu un capital vărsat de 45.040.—, la finele anului 1929 cooperativa avea 214 societari cu un capital vărsat, fonduri de rezervă, opere sociale, construcţii şi amortizări în valoare de 733.062.50 Lei, precum şi un beneficiu nett de 41.922.50 Lei, după-ce în cursul anilor trecuţi a contribuit în cea mai mare parte la construcţia unei biserici în întregime din granit şi unică în felul ei, începând în cursul anului trecut şi construcţia unui frumos imobil propriu.

In timpul activităţii ei, până la finele anului 1929, a aprovizionat în cele mai avantajoase condiţiuni, pe săteni, cu mărfuri şi cereale ce valorau pe preţ de cost 5.463.623.— Lei, iar producţia valorizată a celor 5 cariere de granit, a căror exploatare s'a început în primăvara anului 1923, valora la finele anului trecut 15.083.560.— Lei.

Dintr'o comună sărăcăcioasă de munte, cu locuitori adevăraţi sclavi la întreprinderea străină pentru exploatarea pietrii din comuna *Peieni*, aspectul ei de astăzi arată

© BCU CLUJ

bunăstarea locuitorilor prin temeinicia gospodărilor şi frumuseţea vitelor, toate obţinute prin organizarea şi canalizarea vieţii economice şi culturale prin cooperaţie.

Plantaţii de pomi fructiferi, salcâmi americani, duzi şi molizi împărţiţi locuitorilor, de cooperativă, astupă râpile muntoase şi asigură locuitorilor noui surse de venituri prin pomicultură, apicultură, sericicultură, etc.

Stârpiturile de vite mari şi mici de odinioară au dispărut şi astăzi ţi-i mai mare dragul să te uiţi la vitele de rassă Simenthal, Pintzgau, etc., rezultate din animalele de reproducţie aduse de cooperativă.

O impresie plăcută îţi face deasemenea atelierul de covoare şi scoarţe româneşti, în care lucrează iarna, fetele şi femeile din sat.

In carierele de granit ale cooperativei lucrează locuitorii din 12 sate şi întreaga viaţă economică din regiune se scurge prin cooperativă.

Mulţi dintre foştii ei societari s'au colonizat în partea nordică a Ardealului, creindu-şi gospodării frumoase, graţie veniturilor realizate prin munca prestată la cooperativă.

Temporalele exploatări forestiere au asigurat deasemenea existenţa multor săteni şi numai insuficienţa capitalului şi ignorarea din partea Băncii Centrale Cooperative, contribuie la renunţarea organizării secţiei forestiere.

Infiinţarea unei secţii de lăptărie, mai ales acum după îmbunătăţirea rassei vitelor, este un vechiu desiderat al locuitorilor din această regiune şi ea va lua fiinţă imediat ce se va putea asigura un debuşeu avantajos.

Faţă de-atâtea lucruri frumoase care-ţi umple inima de bucurie, mai ales când eşti Român, obişnuita indolenţă şi rea credinţă a autorităţilor n'au lipsit nici aici, căci de ani de zile cooperativa se sbate pentru a obţine un contract direct cu municipiul Bucureşti pentru a-l aproviziona cu pavele de granit pe care municipiul şi le procură tot dela cooperativă, însă prin intermediul unui *samsar* din Bucureşti care speculează cooperativa cum îi place.

Banca Centrală Cooperativă ar trebui deasemenea să nu-şi uite scopul pentru care a fost înfiinţată şi să ajută cu mai multă dărnicie această veche cooperativă, cu chezăşia unui trecut glorios.

In faţa atâtor piedeci ce-i frustează progresul ei, bravii cioplitori Moţi, nu disperă şi asidua lor activitate continuă în speranţa unor timpuri mai bune şi venirea unui regim cu un suflet mai mult înţelegător faţă de interesele româneşti.

Banca populară „Grădiştea" înfiinţată la 2 Martie 1924, de 55 societari, avea la 31 Decemvrie 1929, un număr de 147 societari, cu un capital vărsat, fonduri de rezervă, opere sociale, construcţii şi amortizări în valoare de Lei 283.273.—, precum şi un beneficiu net de Lei 27.777.—, iar împrumuturile acordate pentru scopuri productive sătenilor, bisericii şi cooperativei se ridicau la Lei 1.410.988.

Ea şi-a ajuns şi-şi continuă chemarea prin scăderea dobânzilor şi ajutorarea sătenilor la înjghebarea şi consolidarea gospodăriilor lor.

Dacă bazele şi organizarea cooperaţiei în această regiune s'au pus de dl. *Ion L. Potra* sprijinit şi îndrumat de-aproape de dl. inspector *Ilie S. Codreanu*, în ridicarea băncii populare a contribuit mult şi sprijinul d-lui *Ion Modrigan*, directorul federalei *„Zorile"* din Luduş-Turda, prin creditele acordate la timp.

Dintre vorbitori, am remarcat frumoasele şi româneştile dări de seamă a d-lui Ion L. Potra, preşedintele ambelor instituţii, care, în cuvinte bine simţite, a arătat nevoile cu care a luptat, relevând izolarea sa prin lipsa îndrumătorului de altădată, dl. inspector Ilie S. Codreanu, mutat în regiunea Braşovului.

Mişcat de sentimentele exprimate de vorbitor şi aplauzele societarilor, a vorbit dl. inspector Ilie S. Codreanu, care a mulţumit asistenţei pentru dragostea arătată de societari în orice ocazie şi, după-ce a făcut câteva observaţii asupra activităţii şi bilanţurilor instituţiilor cooperative, ca un adevărat părinte sufletesc, a încurajat pe săteni în lupta vieţii cooperatiste, prin îndemnuri şi sfaturi, mai aproape de viaţa practică, asigurându-i că ori-unde *„interesele serviciului"* îl vor duce, nici când nu va uita pe vrednicii Bologani lângă care va fi gata întotdeanua pentru a pune umărul la ridicarea instituţiilor lor cooperative.

Spre înserate s'au terminat aceste înălţătoare adunări generale, iar oaspeţii străini au plecat cu trenul în uralele voioşilor cooperatori.

ASISTENT — CLUJ.

Intre presă şi editură

Se ştie că Jidanii stăpânesc în lume o armă destul de puternică, presa, cu ajutorul căreia îşi creiază o opinie favorabilă scopurilor diabolice pe care Sanhedrinul jidovesc adesea le dictează. Dar pe lângă ocupaţiunea de ziarist, scrib al condeiului, s'a adoptat foarte bine mediului parazitar, jidovesc, şi acea de editor.

Ca editori, Jidanii nu fac altceva, decât să scoată pe piaţa mondială, tot felul de cărţi şi broşuri, a căror conţinut să fie în concordanţă cu prescriptele talmudului. Mă voiu ocupa în acest articol în deosebi de rolul nefast pe care îl joacă în cultura masselor româneşti editura jidovească IG. HERTZ din Bucureşti.

Iată cum procedează această editură pentru a-şi răspândi marfa sa plină de germeni distructivi specifici neamului jidovesc. Zilnic maşinele acestei edituri, care devin din ce în ce mai număroase, fapt care denotă că afacerile merg bine: împânzesc Capitala, ajungând adesea până şi în colţurile cele mai obscure ale mahalalelor Bucureştene, ducând cu ele, sutele şi miile de fascicole de romane, pline de otrava cahalului jidovesc.

Aceasta este hrana sufletească pe care le-o procură fiii lui Iuda, bietei populaţiuni nevoiaşe din capitala României Mari, care se vede nevoită a înhala zilnic otrava jidovească, lăsându-şi adesea bucăţica dela gură pentru a fi la curent cu numărul corespunzător de fascicolă.

Se pune întrebarea, câte biblioteci populare are Capitală? Şi se va răspunde: Nici una. Acesta este tristul adevăr. Şi ne doare inima când ne gândim, că se găsesc fonduri pentru ori şi ce, numai pentru hrana sufletească a poporului, nu!

Atât presa cât şi editura semită, lucrează de acord la distrugerea moralului populaţiunii creştine, susţinându-se reciproc în lupta ireductibilă dusă contra popoarelor creştine spre a le perverti moralul sub ori ce formă.

Remediul deci şi în această latură a apărării naţionale, nu va putea veni dela partidele politice a căror conducători sunt vânduţi Jidanilor, ci dela acea organizaţie, care îşi are scris pe frontispiciul ei: Hristos, Regele, Naţiune: România a Românilor.

M. PARASCHIVESCU
— Bucureşti. —

© BCU CLUJ

L. A. N. C. — Roman.

Apel către Români.

Fraţi creştini.

Marele Român şi patriot, profesorul universitar A. C. CUZA, a acceptat să candideze pentru locul de deputat de Roman. Cinstea, ce i se face acestui judeţ atât de oropsit şi atât de slab reprezentat în sfatul ţării, este mai presus de orice. De acum, vom avea în parlament *omul;* care pe lângă păsurile şi nevoile judeţului, va spune în parlamentul României întregite, durerile şi nevoile întregului neam.

Cu mintea lui luminată, cu talentul lui oratoric, cu simţul omului politic şi cu durerea de apostol al Românismului, glasul lui va răsuna puternic şi demn (auzit dela un capăt, la altul al ţării), trezind conştiinţa naţională atât de adormită, în parlamentul unde zilnic se aude urletul sinistru al Jidanilor *Rozenberg, Pistiner, Straucher, Mayer Ebner, Nimerohver, Zipstein etc., etc., etc.* (compatrioţii fostului dictator al Rusiei *„Leiba Troschi".*)

PROFESORUL A. C. CUZA, de 40 de ani stă neclintit, ca o stâncă de granit, în mijlocul oceanului bătută mereu de furtuni, fără a-l putea mişca ceva sau cineva. Este omul dintr'o bucată, care s'a sacrificat pentru neamul românesc, dispreţuind talerei de argint ai Judei sau măririle ce i se ofereau, punând patria mai presus de orişice. In orice ocazii şi ori când a arătat, a demonstrat, a prevăzut pericolul cel mare, ce ameninţă însăşi existenţa neamului românesc . . . *„Jidanii".*

Prevederile lui din nenorocire s'au realizat. *Jidovii cu ajutorul politicianilor din diferite partide au pus stăpânire pe tot ceeace este românesc, aducând ţara în halul de mizerie şi sărăcie în care se găseşte.*

Astăzi aflând de ilustra sa candidatură şi pentru a fi pe placul *jupânilor,* partidele, *liberal* (deşi retras din parlament) şi *naţional-ţărănesc,* au pus câte 4 candidaturi, făcând tot ceeace le va fi posibil, pentru ca d-l A. C. CUZA să nu poată pătrunde în parlament.

FRAŢI ROMÂNI! Neamul românesc, a suferit fel de fel de năvăliri duşmane, şi le-a înfrânt, dar nici un popor n'a fost mai viclean, mai ticălos, mai neomenos, mai periculos ca Jidanul. Acesta caută să distrugă (nu cu armele), cu ajutorul aurului, tot ce are o naţie mai scump, mai bun: *religie, familie, obiceiuri, onoare suflete, dragoste şi patrie, introducând ura, minciuna, desfrâul, nepăsarea, anarhia, comunismul (Vezi Rusia).*

Iată, ce ne aşteaptă mergând cu partidele, cari au făcut cârdăşie cu ei. *Români treziţi-vă* până nu e târziu. *Ridicaţi-vă* vălul depe ochi. *Dacă ţineţi cu adevărat la această ţară unde v'aţi născut şi crescut, plămădită cu sângele a milioanelor de înaintaşi, dacă vă mai sunt dragi cu adevărat copilaşii voştri şi dacă vreţi să se mai închine bisericii lui Cristos, atunci* (fiţi alături de acel ce vă arată pericolul şi scăparea), *veniţi cu toţii sub drapelul ridicat de marele apostol al Românismului, de patriotul A. C. CUZA, cu deviza „ROMÂNIA ROMÂNILOR".*

Alexandru I. Cuza ne-a scăpat ţara de robie şi bici, *Alex. C. Cuza* vă va scăpa ţara de robia jidovească.

In ziua de 4 Mai 1920 puneţi stampila pe lista No. 1, cu semnul ———— (drum drept), ca şi gândurile noastre drepte; pentru a-l trimite pe D-l A. C. CUZA în parlament LA DATORIE.

L. A. N. C. Jud. Roman

Sete spirituală . . .

— In chestia capelei la universitatea din Cluj —

Este vie încă în memoria noastră data ţinerii congresului general studenţesc dela începutul acestui an şcolar la Craiova, unde s'au discutat probleme ce privesc deaproape viaţa studenţimei universitare şi unde ca încoronare a tuturor, s'a discutat mai la urmă înfiinţarea capelelor studenţeşti pe lângă universităţi.

Dacă toate celelalte probleme discutate cu atâta seriozitate au o importanţă deştul de mare pentru studenţi, desigur aceasta în sine singură le întrece pe toate. Căci dacă ne întrebăm ce motive i-au îndemnat să se ocupe şi de aceasta problemă, apoi răspunsul îl putem găsi foarte repede şi foarte uşor: *e setea spirituală.*

Este fapt incontestabil că, în sufletul lor studenţii cari au pus această problemă în discuţie la acel congres, au simţit o sete spirituală, un dor de a trăi o viaţă cu drept cuvânt adevărată. S'au săturat de viaţa prea modernă care conducându-i pe cărările ei largi şi plăcute, n'a putut să-i mulţumească decât trupeşte — şi aşa numai temporal —, nici decum însă sufleteşte. Sufletul spiritual aşteaptă o altă hrană decât corpul material, căci este superior acestuia. Şi cine altul îi va putea-o da mulţumindu-l, decât acela ce i-a şi însuflat omului, adecă Dumnezeu.

In nemărginita Sa bunătate, Dumnezeu ne dă tuturor ajutorul Său, numai un lucru e de lipsă să i-L cerem, împreunând mâinile, plecând genunchii şi înălţând sufletul către cer, rugându-ne. Nici când mai bine decât în zilele noastre cuvintele sfinte... *„ne'ncetat să vă rugaţi, şi aşa veţi dobândi viaţa de veci...",* nu au pătruns inimile studenţilor. Ei au simţit nevoia rugăciunei, a convorbirei cu Dumnezeu. Nimic nu e mai plăcut decât acest lucru, adecă a sta de vorbă cu Stăpânul tău, a sta de vorbă cu acela căruia-ţi datoreşti existenţa, cerându-I ajutorul, ca să-ţi ajute a păşi pe altă cale decât cea a pierzaniei, ce poate s'o ofere fără mare greutate veacul nostru aşa zis „al luminei".

Şi ce serviciu mai mare s'ar putea face azi studenţimei creştine române din Cluj, decât dându-i posibilitatea să se roage în un locaş a lui Dumnezeu, în o biserică, în o biserică studenţească. Cât de înălţător ar fi ca studentul creştin român dimineaţa înainte de începutul cursurilor să treacă prin biserică unde concentrat în sine, timp de câteva minute, să-şi îndrepte primul gând al său către Dumnezeu, mulţumindu-I pentru ocrotirea din noaptea trecută şi astfel în numele Lui să înceapă ziua întărit sufleteşte, cu gândul la reuşită. Tot astfel ce mulţumit s'ar simţi un student în urma unui examen reuşit, intrând din nou în biserică şi mulţumind lui Dumne-

© BCU CLUJ

zeu, pentru ajutorul ce a primit dela El.

Iată deci, date fiind toate aceste considerații de ordin intern, sufletesc, se vede trebuința neapărată a unui atare locaș.

Studenții dela București, respectând hotărîrea congresului dela Craiova, au cerut celor în drept să le dea posibilitatea să se închine în biserica lor. Cererea lor a fost primită cu bucurie, iar biserica Sf. Anton, din Piața de flori, azi e biserică studențească, pe când aici la noi, în capitala Ardealului, nu vedem încă până azi traducerea în faptă a hotărîrei adusă la Craiova.

Menționez cu deosebită satisfacție, că s'a discutat în cercuri mai restrânse, însă durerea nu s'a dat cuvenita importanță din partea conducătorilor studențimei. Cei care au început a se interesa au fost studenții dela Academia teologică ortodoxă română. Indată după Crăciun, în No. 2 și 3 al revistei eparhiale „Renașterea" au scris 2 articole referitor la *„problema capelei universitare"*. Au cerut autorii acelor articole, — și cu drept cuvânt — ca greșala săvârșită de statul român la data preluării Universității — când biserica din corpul ei n'a fost preluată — să se repare acum, luându-se această biserică și să fie dată studențimei, căci azi e ilegal proprietatea cultului romano-catolic maghiar. Că este ilegal în proprietaea cultului amintit, reiese din următoarele ce reținem din articolul *Dureri neuitate"* (în No. 3 al respect. reviste) semnat de d-l Ion Bunea: ...c) *In sprijinul nostru vorbește și un argument de natură istorică; Biserica universității a fost zidită dela început ca o parte integrantă a Universității. Universitatea a fost înființată de stat și dată în mâna Iezuiților. Mijloacele de clădire au fost adunate de Iezuiți, însă acesta era un privilegiu acordat lor pentru serviciile pe cari le aduceau, scutind statul de jertfele prea mari. Chiar locul unde se află clădirea, e cumpărat de erariu cu 15.000 fl.*

d) *Privită sub raportul stării fonciare, situația este următoarea; Ungurii, conform scopului pe care-l urmăresc, falsifică situația bisericii Universității. La 1868 se introduc în Transilvania cărțile funduare. Terenul pe care e zidită Universitatea, e pus pe numele Statului maghiar, iar biserica Universității pe al* „Fondului de studii rom. cat. regnicolar". *La 1875, terenul Universității e pus pe numele* „Fondului de studii rom. cat. ardelean", *dar după câtva timp e transcris tot pe numele Statului. La 1818, printr-o simplă petiție nemotivată, un oarecare jude, aprobă legal transcrierea bisericii Universității pe numele* „Fondului de stipendii al statusului rom. cat. ardelean", *și așa a rămas până azi, Reese de aici, că posesorul terenului de sub cele două clădiri a fost* „Fondul de studii", *și nu putea fi pus în posesia Statusului catolic, care nefiind persoană morală, n'avea dreptul la astfel de transacții . . ."*

Din acestea se poate vedea, că cererea acestui grup de studenți e destul de întemeiată. Au adus chestia în discuție, însă nimeni nu s'a sesizat. Conducătorii din loc, profesorii — cei mai mulți atei — nu simt lipsa lui Dumnezeu până aproape de moarte, iar în atari chestiuni se poate ști, că nici actualii deținători vremelnici ai puterii de stat, sunt cu mult mai sus, decât a se coborî să se ocupe cu astfel de probleme cari privesc tocmai studențimea. Dar dacă aceștia nu simt nevoia coborârii lor să soluționeze chestiunea îndreptând greșala făcută în trecutul nu prea îndepărtat, redând astfel Universității biserica din corpul acesteia, atunci profesorii conștienți, adevărații părinți și conducători spirituali să nu întârzie. Insetatul așteaptă băutură, însă nu din peatră seacă...

Să nu întârzie, căci acum e timpul prielnic. Dacă există o desorientare în viața studențească, — alimentată chiar de unii conducători, cari au datoria să formeze pătura intelectuală de mâine, dar care sunt adepți ai diferitelor concepții științifice, indiferenți religioși, ori chiar atei, cum la cererea unei bune părți, de a păși pe calea cea adevărată indicată de evanghelia lui Hristos, să li se dea barca de scăpare, salvându-le astfel sufletele din marea păcatelor.

După ultimele știri, culese din ziare, suntem informați în mod precis, că se vor face în acest an mari serbări la Universitate, cu prilejul împlinirei a zece ani la preluarea ei de către statul român. Pentru acest scop s'au dat mulți bani. Să nu se uite însă, că petrecerile și serbările trec, sunt doar pentru un moment numai, pe când lipsurile și glasurile rămân, iar urmarea va fi că atunci, desorientarea va crește.

E ceasul al unsprezecelea. Dacă nu se va îndeplini acest desiderat până la data ținerii acelor serbări, cel puțin să nu treacă acestea și chestiunea înființării capelei în Universitate să fie iarăși neglijată.

Chestiunea e deschisă. Cei binevoitori cari să se intereseze mai deaproape de pașii *„elitei noastre intelectuale"* — cum adesea sunt numiți studenții —, și privesc serios în viitor, având și grija zilei de mâine, să ia cuvântul...

IOAN I. BUIU
student creștin Cluj.

Comunismul și Studențimea Română Creștină

Moțiune

Studențimea română creștină dela Universitatea din Iași, întrunită în ziua de 30 Martie 1930 în fața palatului Universității, alarmată de primejdia mereu crescândă a comunismului, ce de astădată încearcă să-și croiască drum și printre tineretul universitar, socotește de a sa datorie să reacționenze cu toată energia, întru stăvilirea acestei detestabile acțiuni.

In aceste clipe când inconștienții și derbedeii mercenari ai ideilor subversive internaționale, dau asalt cu forțe din ce în ce mai mari la subminarea existenței statului nostru, studențimea se ridică hotărîtă în calea lor și:

1.) Cere imediate și radicale măsuri pentru stârpirea din rădăcină a comunismului, îndreptat contra dinastiei, statului român și națiunei ;

2.) Infierează cu toată puterea și indignarea atitudinea condamnabilă a tuturor partidelor politice ce direct sau indirect tolerează desfășurarea bolii jidano-comuniste;

3.) Declară osândiți din punct de vedere moral pe toți cei ce, conștient sau inconștient, dau mână de ajutor agenților sovietelor;

4.) Va pune la stâlpul infamiei și va trata drept trădători pe toțiț cei ce — indiferent de naționalitate — sunt în slujba comunismului;

5.) Cere imediata eliminare a tuturor comuniștilor ce au parvenit la conducerea orașelor și imediata disolvare a consiliilor comunale în care s'au introdus comuniști;

6.) Cere imediata eliminare din toate Universitățile din Țară, precum și interzicerea de-a practica vre-o profesiune, a tuturor studenților dovediți a fi comuniști;

7.) Solidară cu acțiunea U. N. S. C. R. își va face datoria apărând prin toate mijloacele, oricând și în fața oricui, viața Nației Românești și va lupta cu jertfire de sine pentru realizarea idealului: *o Românie națională, o Românie românească.*

© BCU CLUJ

Drumul cel nou

Blocul românesc a trimis în consiliul comunal al Clujului zece membri!

Aceasta, însă, nu înseamnă, că s'a terminat. De aici înainte este partea cea mai grea. Elementul românesc din Cluj până-acum nu s'a gândit să formeze un *tot politic, economic, social* etc. Este un deziderat, capitala Ardealului trebue să devie românească. In acest caz trebue să ne punem pe lucru, trebue să ne organizăm, dacă aceasta s'a neglijat până acum. Acest deziderat şi această iniţiativă nu înseamnă o provocare la adresa minorităţilor băştinaşe. Şi minoritatea îşi are dreptul ei la viaţă, dar cu atât mai mult noi, cari suntem stăpânii acestei ţări. Trebue să recunoaştem, că minorităţile existente în Cluj sunt bine organizate, noi cari avem puterea în acest stat ar trebui să fim şi mai bine organizaţi decât ele.

Aci trebue să dispară deosebirea meschină de partid, aci trebue să tindem la ocuparea a cât mai mult teren, ca în viitoare alegeri să nu mai cuteze nimeni să creadă că avem lipsă de pacturi ruşinoase.

Care ar fi metoda, ce în mod imperios se impune? Blocul românesc are zece reprezentanţi la conducerea treburilor publice. Aceşti zece sunt trimişi din sânul unui comitet compus *ad hoc*; acest comitet se poate remania, să se formeze un comitet solid de patruzeci de membri, care va primi raportul celor zece şi le va da instrucţiuni. Comitetul ce se va definitiva va forma birourile necesare organizării, se va întruni după instrucţiile unui regulament, care trebue hotărât, va conduce un plen deocamdată de 600 inşi, cari au luat parte efectivă la asigurarea rezultatului obţinut în alegeri. De activitatea depusă cu toţii vor da raportul în faţa unei adunări generale, care se poate întruni şi de aci înainte la statuia lui Matia.

Să nu ne închipuim, că activitatea se va rezuma numai la înregistrarea votanţilor pentru viitor şi eventual la simple conferinţe. Doamne păzeşte. Trebue să găsim toate metodele de a aduna într'un grup politic, social, economic etc. pe toţi locuitorii români ai Clujului, să înlesnim penetraţiunea elementului românesc în acest oraş, în aşa fel ca să formeze o clasă nu proletară, ci bine situată, bine întărită. Să înlesnim pătrunderea elementului românesc dela periferie la centru. Pentru acest lucru trebue să-şi dea seama toţi intelectualii, că avem lipsă de o muncă sinceră, singure care poate duce la un bun rezultat.

Metode sunt nenumărate şi nu ne gândim la metode ilegale. Să amintim în treacăt numai unele lacune strigătoare la cer. Până mai anii trecuţi nu exista la Cluj niciun cerealist român, când ne dăm seama, că jumătatea acestui judeţ este câmpia producătoare de mult grâu. Abia de curând avem o moară românească. Moara susţine şi pe brutari, aşa că în anii trecuţi, când un brutar român mi-a cerut concursul să ajungă furnizorul unui mare cămin studenţesc, la care furniza *Grün Lázár*, un Jidan, după câteva zile m'a rugat să nu intervine, căci tot acel *Grün Lázár* nu-i mai dă făină. Sunt foarte mulţi intermediari în special la articolele alimentare, pe cari i-am putea scoate din circulaţie mai ales, că nu fac parte din minoritatea băştinaşă, sunt veniţi din cele mai obscure plaiuri baliţiane, încât nu se pot supăra, că-i dăm la o parte dela blidul nostru.

Vrem ca tot Românul să-şi facă datoria şi pentru amatori de glorii deghizate vom avea sancţiuni.

Inchin, fraţi Români, cu Dumnezeu înainte!

Dr. L. ISAICU.

Constituirea „Uniunei Naţionale a funcţionarilor comerciali creştini din România“

Marţi 25 Martie a. c. s'a constituit *„Uniunea Naţională a funcţionarilor comerciali creştini din România“*, în Str. Siret 24 Bucureşti.

In urma celor petrecute la societatea funcţionarilor comerciali, cu ocazia actualelor alegeri comunale, când conducătorii societăţii au găsit cu cale să bage societatea în luptele politice un grup de funcţionari comerciali creştini au hotărât constituirea unei noi organizaţiuni: *„Uniunea Naţională a funcţionarilor comerciali creştini din România“*.

In adevăr societatea funcţionarilor comerciali, a făcut din societate un focar de comunism, socialism şi lupism, numai pentru ce a fost creată nu.

Această nouă organizaţie întitulată „Uniunea Naţională a funcţionarilor comerciali creştini din România“, are de scop lupta pentru o soartă mai omenoasă şi şi ridicarea funcţionarilor comerciali creştini.

După constituire, s'a redactat următorul Proces-Verbal:

PROCES-VERBAL
Astăzi 23 Martie 1930.

Noi, următorii funcţionari comerciali din Bucureşti, am hotărît, în unanimitate, înfiinţarea organizaţiei „Uniunea Naţională a funcţionarilor comerciali creştini din România“.

Declarăm că intrăm membrii în sus zisa societate în perfectă cunoştinţă a idealului pentru care luptă, neconstrânşi de nimeni, fără interes personal, ci numai cu dorul de a lupta pentru mântuirea neamului nostru românesc şi pentru o soartă mai omenoasă a funcţionarilor comerciali creştini din România.

Drept chezăşie că vom fi supuşi şi credincioşi slujitori ai U. N. F. C. C. D. R. depunem următorul jurământ:

„Jur că voiu păstra şi voiu apăra legea creştinească“.

„Jur credinţă M. S. Regelui Mihai I. şi Inaltei Regenţe“.

„Jur credinţă drapelului U. N. F. C. C. D .R. cu semnul „crucea“.

„Aşa să-mi ajute Dumnezeu, Amin“.

Deodată cu constituirea susziseі organizaţiuni, subsemnaţii alegem următorul comitet de direcţiune al organizaţiei Uniunei:

Preşedinte activ: Florea Cazan.
Vicepreşedinte: A. Sibicanu şi Y. Udrescu.
Secretar general: Niculae Popazu.
Casier: I. Udrescu.
Bibliotecar: M. Popa.
Secretar de şedinţe: A. Şerbănescu.
Membrii în comitet: M. Mihalo-şan, A. Ionescu.

Condiţiunile de înscriere în această „Uniune Naţională a funcţionarilor comerciali creştini din România“, sunt următoarele:

1.) Nu pot să facă parte decât funcţionari comerciali creştini neînhscrişi vreun partid politic.

2.) Nu pot să facă parte funcţionari comerciali care au cazier la poliţie.

3.) Deasemenea nu se pot înscrie cei cari sunt înscrişi în societăţi înscrişi în vreun partid politic.

© BCU CLUJ

actualului fel de guvernământ.

4.) Nu pot să se mai înscrie nici cei cari sunt înscriși în Liga Vlad Țepeș, această ligă fiind o uneltire jidovească.

Organizațiuni de ale Uniunei se pot face în toată țara. Aceste organizații sunt în legătură directă cu centrul, prin președintele lor, care e obligat a trimite lunar centrului, rapoarte despre mersul organizației.

Totdeodată aceste organizații nu se pot forma cu oameni de partide politice, decât numai îndeplinind aceleași condițiuni de înscriere în „Uniunea centrală" arătate mai sus.

COMITETUL „UNIUNEI NAȚIONALE A FUNCȚIONARILOR COMERCIALI CREȘTINI DIN ROMÂNIA".

L. A. N. C. candidează și la Soroca

Am arătat că în alegeri parțiale pentru Cameră L. A. N. C. a depus listă la Roman. După informațiile ce avem, L. A. N. C. a depus listă și la Soroca (Basarabia), unde însuși ziarul „Universul" observă, că *„lupta se îndreaptă în special asupra dlui A. C. Cuza, care se bucură de un puternic curent"*.

Propaganda guvernului contra L. A. N. C. și temerea partidelor din opoziție, este evidentă. Guvernul caută toate mijloacele pentru a opri orice mișcare a lutătorilor naționaliști-creștini și este sprijinit de gazetele jidovești, cari iată ce mint în legătură cu propaganda L. A. N. C.: („Dimineața").

„Chișinău. *Agitații antisemite. — Agitatorul antisemit NOVITCHI din Bălți, însoțit de câțiva cuziști, s'au dus în satul ZGURITA și au îndemnat pe locuitori să alunge pe Evrei din sat și să le ia averile. Sătenii au refuzat să asculte pe agitatori și la un moment dat au încercat să-i ia la bătaie. Novițchi și oamenii săi au fost nevoiți să părăsească comuna*".

Comparați acum frați creștini acestea ce scriu Jidanii, în ziarle lor, cu cele scrise mai jos de unul ce a fost alături de Dl. Novițchi:

„In ziua de Duminecă 30 Martie 1930 Dl. prof. Petru Stati, *Dl.* V. Novițchi *ofițer în rezervă, Dl.* Raul Lucrețeanu *student, toți din orașul Bălți, împreună cu înv.* I. Leppa *din Soroca, au vizitat două sate din județul Soroca:* Zgura *și* Șuri.

S'au prezentat mai întâiu în satul Zgura, *un sat așezat în marginea unei colonii jidovești, unde, la casa unui gospodar bătrân, —* Ion Guțu *— s'au adunat toți locuitorii satului.*

Dl. I Leppa, a rugat pe săteni să asculte cu băgare de seamă pe cei veniți în mijlocul lor. A luat cuvântul Dl. prof. Petru Stati, *arătând sătenilor rostul nostru al naționaliștilor-creștini și câtă deosebire este dela partidele politice până la noi L. A. N. C., încheind cu cuvinte înălțătoare și pline de stimă față de Dl.* A. C. Cuza, *care a fost viu aplaudat.*

Dl. V. Novițchi *ofițer în rezervă și invalid de războiu, a scos în evidență pericolul evreesc și a arătat programul L. A. N. C.*

A mai vorbit și Dl. Raul Lucrețeanu *— student —, spunându-le la oameni să nu se înfricoșeze de amenințările Jidanilor și nici de minciunile acelor care sunt plătiți de Jidovi, îndemnându-i pe săteni să lupte pentru apărarea neamului și a bisericii.*

Terminându-se și cu alcătuirea comitetelor (și în satul Nicorești), au pornit spre Șuri, *iar mulțimea toată câtă era acolo, i-a petrecut o distanță de 3 klm prin târgul jidovesc* Zgurița, *unde Jidanii au amenințat cu bătaie, huiduind și aruncând cu pietre și cu pământ, crezând că Românii vor începe vr'un scandal, ca să aibă ce scria presa jidovească despre cuziști. La* Șuri, *deși era noapte oamenii au așteptat cu cea mai mare nerăbdare. Toți cei de față au găsit de cuviință că cele spuse sunt bune și că trebuie de urmat calea aceasta*".

Acesta este adevărul în legătură cu cele dela Zgurița.

In legătură cu depunerea listei noastre iacă ce scrie „Universul"

„In seara de 17 Aprilie erau adunați la săteanul Vasile A. Vasiloaei din Șuri *vreo 30 de țărani* care așteptau sosirea delegatului *cuzist din Bălți, dl Novițchi, cu care să plece, noaptea, la Soroca pentru depunerea listei d-lui Cuza. Pentru a împiedeca plecarea, la orele 10 și jumătate noaptea, vine jandarmul* Merticaru *cu agentul fiscal* Donighevici *să împlinească de bir pe locuitorul A. Vasiloaei. După ce au alungat oamenii, izbindu-i și înjurându-i, au început să devasteze casa. A desbrăcat până și pe femeea lui A. Vasiloaei de haine, luându-i-le. Cum pe masă, ce 'n preajma sărbătorilor, erau toate blidele, agentul fiscal le-a trântit jos, sfărâmându-le. De asemenea au trântit jos icoana, sfărâmând-o. Au scos și ușa din țâțâni s'o ia în contul birului. Un act de-o așa brutalitate încă nu s'a petrecut în județul nostru și încă nu s'a auzit că la 11 noaptea să vină perceptorul să facă acte de executare barbară.*

Frați Basarabeni sus inimile și votați L. A. N. C., căci altă scăpare nu mai e.

Demnitatea națională ultragiată.

Zilele trecute s'a inaugurat la Timișoara, o nouă lojă francmasonă, cu numele de „ROTARY-KLUB".

La această solemnitate, au luat parte toți reprezentanții puterii de stat și anume: Dl. general Domășneanu, *în numele d-lui* Bocu, Dr. Maiorescu, *secretar general al Regiunei,* Dr. Boleanțu *prefect,* Dr. Liuba *insp. general de Siguranță,* Dr. Băran *primar al orașului, general* Constantinescu *comandantul Diviziei,* Mocsonyi, *prefect de Severin, apoi* Dr. Gaspar Muth, Totisz etc.

Un delegat al lojei din Viena a adus un ciocan de argint, drept cadou, cu care se vor conduce ședințele.

Cetind această știre în gazetele minoritare din Timișoara, am rămas surprins:

Cu ce drept se prezintă reprezentanții puterii statului la inaugurarea unei vrăjitorii masonice? De ce se dă Onor Regal unui nou club francmason, în Românnia?

Despre d-nii Baltescu și Oprea am știut, că fac parte din acest club, dar n'am știut de cealalți prieteni ai lui Totisz.

Este prea evident, că autoritățile s'au prezentat aici la ordin superior. Tot așa de evident este, că acest ordin a venit din ministerele francmasonilor Vaida etc., dela guvernul Maniu, care este sluga lojelor masonice.

Contra îngenuncherii poporului român, de către guvernul Maniu, în fața lojelor internaționale, protestăm cu toată energia, în numele Majestății Sale: Poporul Român, care nu permite să fie confundat cu actualii săi conducători inconștenți.

Protestăm contra batjocurei, ce o face guvernul cu funcționarii statului și cu reprezentantul glorioasei noastre Armate, cari nu se pot comanda la asemenea inaugurări, fără nici un rost sau folos pentru Neam și Țară.

A. TIERANU.

(Din „*Svastica Banatului*" de 6 Aprilie 1930, ce apare la Timișoara).

© BCU CLUJ